

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Sacramentis in genere, de Baptismo, de Confirmatione, de
Eucharistia, de Pœnitentia, de Extrema-Vnctione, de Ordine & de
Matrimonio

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

Art. III. Vtrum necessariò requirantur tres Episcopi ad unius
consecrationem, adeò ut Summus Pontifex in eo dispensare non possit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77185](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77185)

cendum est, ut magis constabit ex dicendis in solutione objectionis sequentis.

38 Obijciatur ergo secundo: Consecratio Episcopalis confert characterem distinctum ab eo, qui imprimitur in collatione Sacerdotij: Ergo est Ordo distinctus à Sacerdotio. Consequentia patet, ubi enim sunt diversi characteres, non possunt non esse distincti Ordines, cum Ordo sit signaculum quo character seu spiritualis potestas confertur. Antecedens verò probatur: In consecratione Episcopali nova datur potestas confirmandi, & Ordines conferendi: Ergo per illam imprimitur novus character, cum nomine characteris nihil aliud intelligatur, quam spiritualis potestas exercendi actus aliquos supernaturales & hierarchicos, quales sunt confirmare, & Ordines conferre.

39 Respondeo negando Antecedens consecratio enim Episcopalis non confert novum characterem, sed duntaxat characterem Sacerdotalem complet & extendit, causando in eo novum modum realem & physicum quem antea non habebat, ratione cuius extenditur ad ministrandum & conficiendum duo alia Sacramenta, quæ non potest simplex Sacerdos, saltem ex vi præcisæ suæ ordinationis, ministrare vel conficere: Est autem modus ille indelebilis, sicut ipse character. Quod potest explicari exemplo supra adducto potestatis physicae ad absolvendum a peccatis, quam recipit Sacerdos in sua ordinatione; hæc enim non habet rationem characteris, sed modi realis intrinseci & physici, characterem Sacerdotalem, in contactu calicis antea impressum, extendentis ad corpus Christi mysticum, sive ad ipsius membra instrumentaliter physice mundanda à peccatis. Quare Episcopatus nihil aliud est præter Sacerdotium perfectum, & sicut puer & vir perfectus in æo differunt, quod puer in ratione hominis sit imperfectus, nec vim habeat gignendi sibi simile; vir autem in ratione hominis sit perfectus, & alios possit generare; ita etiam simplex Sacerdos suo modo est imperfectus, nec potest alios Sacerdotes spiritualiter gignere vel consecrare; Episcopus autem id potest.

ARTICULUS III.

Utrum necessario requirantur tres Episcopi ad unius consecrationem, adeo ut summus Pontifex in eo dispensare non possit?

40 Dico primò, omnino certum est, saltem ex constitutione Ecclesiæ, requiri ad minus tres Episcopos, ut unus consecratur. Patet tum ex praxi Ecclesiæ, tum ex concilio Carthaginensi 4. cap. 2. ubi sic dicitur: Episcopus cum ordinatur, duo Episcopi ponant & teneant Evangeliorum codicem super caput & cervicem eius, & uno super eum fundente benedictionem, reliqui omnes Episcopi qui adsunt, manibus suis caput ejus tangant. Hunc sensum Chrysostomus, Oecumenius, Theodoretus, Theophilactus, & alij SS. Patres explicant verba illa Apostoli 1. ad Timoth. 4. cum impositione manuum Presbyterij, id est ceteris Seniorum, seu Episcoporum, qui manus supra consecrandum imponunt.

41 Confirmatur ex facto Apostolorum, nam ut refert Anacletus Epist. 2. Jacobus primus Hiero-

solymorum Episcopus, ordinatus fuit à Petro, altero Jacobo, & Joanne, ejus ordinationi assistentibus & cooperantibus, quo facto factum (inquit Pontifex) dederunt successores suis non minus quam à tribus Episcopis, reliqui qui emendati assensum præbentibus, nullatenus Episcopi ordinantur. Unde Damascius Papa Epist. 4. ait: probet illi Christiani Episcopos, qui ab uno tantum à pisco consecrati erant, non posse ullum munus Episcopali lide obire, subdit: Quod enim Episcopus facit, minus quam à tribus sunt ordinati Episcopi, cum pater. Item Joannes III. in Epistola ad Episcopos Germaniæ, & Galliæ: Omnia queque (inquit) magna Concilia assensum, cum non esse Episcopum, minus quam à tribus Episcopis, auctoritate etiam Metropolitanis fuerit factus. Et Concilium Regense cap. 10. ait, Canones definire irritam esse ordinationem Episcoporum, quam pauciores quam tres Episcopi faciunt.

Dices Canone 17. Apostolum dicitur, Episcopum debere à duobus vel tribus ordinari: Ergo tres non sunt necessarij.

Respondeo, hoc ita intelligendum esse, quid Episcopus debeat ordinari à duobus vel tribus, præter ipsum Metropolitanum, qui præsumitur necessario debere adesse; atque ita Episcopum à tribus ad minus ordinari debere.

Dico secundo, Probabiliter est, non posse ex dispensatione Summi Pontificis, unum Episcopum alium consecrare. Est contra Vazquez, Cunningham, Amicum, & alios Recentiores.

Probatur: Non potest Summus Pontifex dispensare in his quæ sunt de jure divino, sive ex Christi institutione: Sed ex Christi institutione habemus, quod consecratio Episcopii fieri debeat non minus quam à tribus Episcopis: Ergo in hoc Summus Pontifex dispensare nequit. Major constat. Minor verò probatur primò ex Epistola Aniceti Papæ ad Episcopos Galliæ cap. 1. ubi potius quam retulit verba Anacleti dicentis in Epistola 2. decretali Hierosolymorum primum Episcopum, beatum Jacobum, qui iustus dicebatur, à Petro, Jacobo, & Joanne Apostolis, fuisse ordinatum, ista subiungit: Si autem non minus quam à tribus Apostolis, tantus fuit ordinatus Episcopus, pater profecto, eos formam, INSTITUTE DOMINO, tradidisse, non minus quam à tribus Episcopis, Episcopum ordinari debere. Ubi expressè dicitur, Apostolos hanc formam ordinandi Episcopum, non minus quam per tres alios, nobis tradidisse ex institutione Domini sive Christi.

Probatur secundo eadem Minor ratione destruyente præcipuum fundamentum doctrinæ Adversariorum: Si tres Episcopi ex statuto solum Ecclesiæ, non verò etiam ex Christi institutione, requirerentur ad consecrationem alterius, maxime quia, ut ipsi contendunt, præter unum, alij duo, solum ad testimonium ordinantur, requiruntur tanquam assistentes, ne videatur tyrannica utriusque Episcopi auctoritas, aliquid contra fidem Ecclesiæ teneri: Sed falsum est quod ex tribus Episcopis concurrentibus ad consecrationem quarti, duo ut testes solum, & non etiam ut consecrantes concurrant; alij enim non debent simul cum ordinante ea facere in quibus ex Patrum sententia, consecratio Episcopii essentialiter consistit, nimirum manus imponere capiti ordinandi; & dicere: Accipe spiritum sanctum & c. sicut faciunt, sed tantum sua præsentia huic ordinationi adesse: Ergo &c.

Contra istam conclusionem obijciatur primò 1. libet

liber Constitutionum D. Clementis cap. 27. A Ecclesie regimen commissum est, concedentes. Obijcitur secundo: Gregorius Magnus concessit Augustino, Anglorum Episcopo, ut ipse solus Episcopum consecraret, donec essent plures qui simul possent alios ordinare; ita enim legitur inter eius decreta, in responsionibus ad interrogationes Augustini cap. 8. quæ sunt in Tomo secundo Conciliorum: Ergo ex dispensatione Summi Pontificis, unusquis Episcopus alium consecrare potest.

46 Verum hoc non urget, quia constat libros constitutionum Clementis Romani, variis in locis fuisse corruptos: Locum vero citatum fuisse ex corruptis, colligitur primo ex eo, quod idem Clemens ante verba relata referat hæc verba Simonis Apostoli: Ego Simon Cananeus constituo à quor Episcopus debeat ordinari Episcopus, scilicet à duobus, aut tribus. Si enim hæc constitutio Apostolica vera esset, falsum esset, ex constitutione Ecclesie & Apostolorum, requiri ad minus tres Episcopos, ut unus consecratur; duo enim sufficerent, etiam de lege ordinaria; quod non admittunt Adversarii, & falsum esse constat ex dictis in prima conclusione. Secundo, ex eo quod verba illa Clementis, Afferatur decretum commissionis plurium Episcoporum, supponant, non tantum Summum Pontificem, sed alios etiam inferiores Episcopos, posse facultatem concedere quod ab uno solum Episcopo alter consecratur; quod ipsi Adversarii non admittunt, facultatem hanc soli summo Pontifici, cui totius

48 Respondeo quod licet hoc factum D. Gregorii ita habeatur Tomo 2. Conciliorum Surii, locum tamen esse mendosum, aperte colligitur, tum ex contextu totius capituli, in quo multa sunt sine sensu; tum ex responsione ipsius D. Gregorii ad eundem Augustinum Anglorum Episcopum, quæ habetur in fine libri duodecim Epistolarum Registri, sic enim legitur: Et quidem etiam in Anglorum Ecclesia, in qua adhuc tu solus Episcopus inveniris, ordinare Episcopum aliter nisi cum Episcopis potes; nam quando de Gallia Episcopi veniunt, illi in ordinatione Episcopi tibi assistant. Quæ verba sententiam nostram probant & valde confirmant. Si enim posset Summus Pontifex dispensare in jure requirente tres Episcopos ad consecrationem Episcopi, omnino credibile est, quod D. Gregorius in tantâ necessitate dispensasset.

